

THEATRE ТЕАТАР

НА РАСКРШЋУ

AT THE CROSSROADS

ХРОНИКА №5 ФЕСТИВАЛА

субота 10. септембар • 2022. година

5-12.9.2022.

ПОЗОРИШНИ ФЕСТИВАЛ БАЛКАНСКОГ КУЛТУРНОГ ПРОСТОРА | THEATRE FESTIVAL OF BALKAN CULTURAL SPACE

ВЕЧЕРАС НА ФЕСТИВАЛУ

my name is goran stefanovski
режисер: Горан Стефановски

"My name is Goran Stefanovski. I was born in the Republic of Macedonia, which, at that time, was part of the Federative Republic of Yugoslavia. I spent my first six years in Skopje as a playwright and a teacher of drama. I married Pat, who's English. We had two children and we were happy. We had a good story."

MY NAME IS GORAN STEFANOVSKI

НУ ДРАМСКИ ТЕАТАР СКОПЉЕ, Скопље (Република Северна Македонија)

СИНОЋ НА ФЕСТИВАЛУ

ОКРУГЛИ СТО

ОРАЧ И СМРТ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ „ВАСИЛ АЛЕКСАНДРИ“,
Јаши (Румунија)

БОРБА ЗА ЉУБАВ

Представа „Орач и смрт“ у режији славног европског и светског редитеља Силвију Пуркаретеа заснована је на поеми Јоханеса фон Тепла. Изведена је у продукцији Народног позоришта „Василе Александри“ из места Јаши у Румунији.

Поема Јоханеса фон Тепла „Орач и смрт“ настала је још у 15. веку, а откривена је тек недавно у 20. веку, истакла је Оливера Милошевић, модераторка округлог стола и додала да самим тим није често постављана на позоришну сцену.

Бојан Муњин, модератор округлог стола и позоришни

критичар, истакао је да је публика без сумње гледала једну представу о кључним темама човековог живота. Она, као таква, не отвара лака питања. Највећа дилема се, можда, јавља у питању да ли се главни јунак бори са смрћу или са животом.

Бојан Муњин је затим истакао женску перспективу читаве ствари, објаснивши да жене ипак на један интуитивни начин доживљавају и живот и смрт, и породицу и децу, и у том смислу оне, бар до сада у историји, показују више трпељивости него мушкарци.

Дејан Петковић, театролог, рекао је да је у овој представи спојена традиција дигиталног спектакла са средњовековним миракулом, а смрт је један од сталних ликова средњовековних мистерија. Ова представа само посредује ка нашој перцепцији, а не служи се интрузивним елементима средњег века, него

се ствара дигитално. Истакао је да се њему чини да сем средњовековног контекста, који је актуелан и данас, овај концепт и овај наратив реферира и на Бергмана – човек у 20. веку разговара са смрћу.

Сашо Огненовски, позоришни критичар, осврнуо се на једну врло интересанту реплику из представе: „Mors omnia vincit“, а она води ка једном другом плану. Идентификација са ђаволом је пут ка љубави, а ова представа је искорак, дијалог, не са смрћу, већ са ђаволом. Зато овај цитат поставља то једно фаустовско питање хоћемо ли продати себе за љубав, запитао се.

Иако представа говори о смрти, Оливера Милошевић је закључила разговор позвавши да након овакве представе размишљамо о животу и уживамо у њему.

Јована Сџанковић

Татјана Радишић

КОСТИМОГРАФ

У ПРЕДСТАВИ ЈЕ НАЈБИТНИЈИ ЗАЈЕДНИЧКИ РАД

Кикинђанка на привременом раду по свету костимографкиња Татјана Радишић, неко је о коме се не прича довољно, али је она која својим радом улепшава сцену и кадар, додаје лепоту представи, серији или филму, чини да глумци лакше прикажу свој таленат, редитељи остваре идеје, а публика ужива.

Члан је стручног жирија и о представама на трећем “Театру на раскршћу” не сме да прича, али може да истакне колики је значај овог међународног фестивала за један град.

- Мислим да је предивно што је Ниш добио такав фестивал. Колико је важно да публика види различите представе, битно је да и колеге комуницирају, гледају једни друге. За Ниш је важно да фестивал траје, да нуди занимљиве представе и треба га подржати – каже Татјана.

После факултета је отишла у Америку, где је провела деценију радећи на преко 120 представа.

- То су биле те несрећне деведесете, морало је нешто да се промени, али пошто нисам могла да променим свет око себе, променила сам свој мали живот. Потом сам опет пожелела промену. У Србији нисам радила пре одласка у Америку, вратила сам се. Нема велике разлике у систему рада, прицип је исти, све је до нас, приступа и како схватамо позориште – сматра Татјана Радишић.

Када је добра представа, публика примећује костиме, ако представа не ваља, ма колико добар костим био, неће бити примећен, сматра.

- У раду на представи све је подједнако важно и најбоље је када се види тимски рад. Не сме да се запостави ни визуелни идентитет представе, ни глума. Одмах се види да ли је дело производ заједничког рада или је био појединачан приступ – сматра Татјана.

Прилику да поново сарађује са нишким театром, након представе “Кнегиња од Фоли Бержера”, Татјана Радишић је искористила и ускоро нас очекује премијера “Ноћне фрајле” у режији Бранислава Жаге Мићуновића.

- Пробе су интересантне, темелне и уживам. Са Мићуновићем је дивно сарађивати, има предиван приступ – прича Татјана.

Повезаност са “Театром на раскршћу” није од ове године пошто је на првом добила награду за најбоље костиме у представи Сомборског позоришта “Кад би Сомбор био Холивуд” у режији Кокана Младеновића.

Љубица Јоцић

РЕЧ КРИТИКЕ

ОРАЧ И СМРТ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ „ВАСИЛ АЛЕКСАНДРИ“,
Јаши (Румунија)

О ЛЉУБАВИ И ПАТЊИ

„Орач и смрт“, Јоханес фон Тепл, режија Силвију Пуркарете, Народно позориште „Василе Александри“, Румунија

На сцени прво видимо собу са неуредним креветом и растројеног човека у поткошуљи и пижама који куца на писаћој машини и убрзо схватамо да је управо изгубио младу жену коју је волео и да је (природно) јако бесан на Смрт којој се обраћа, којој говори и којој пише. Ускоро затим видећемо и Смрт коју игра исти глумац и која је пројектована свуда на сцени- помало подсећа на припадника безбедоносних служби из времена комунизма.

Главни глумац Калин Кирил ће на разговору након представе рећи да све што се дешава на сцени се дешава у глави протагонисте - он седи у својој кући, припит и суочава се са огромном патњом због губитка који, наравно, не може да интегрише, јер је жена недавно преминула. Калин Кирил ће бити и јунак и (јунговским терминима речено) његова сенка и играће жестоко, блиско човека раздираног тугом, бесом и немоћи. Мртве не можемо вратити.

Смрт је моћна, свесна себе, иронична, духовита.

Пуркурете мудро, доследно подсећа да су рај и пакао у човековој глави, као и да је туговање стање које после губитака човек себи мора допустити да би патњу најзад напустио.

Посебну улогу игра сценографија (Драгош Бухађиар) која се трансформише: од собе у кући у којој почиње прича, да би нас затим пренела у стварност која се одвија унутар јунака у свет менталних слика и

садржаја које имају библијску димензију Страшног Суда, на моменте барокно раскошног у свој страхоти. Видео пројекције (видео дизајн Андреј Козлак) које „окружују јунака“ добијају трансцедентне размере: усред је огња, затим усред пустоши, затим у сопственом гробу. Сценографија слика стања његове душе. На моменте имате утисак да ће и вас патња прогутати, јер нема милости. Толико су снажне слике и игра коју видимо на сцени.

Представа има драматичан и тачан, чак спектакуларан ритам урлика који човек осећа унутар велике патње.

Пуркарете нас представом „Орач и смрт“ опомиње да се сетимо смрти, да патњу за неким кога нема морамо пустити да ради у нама да би је пустили из нас. Напоследку да осветимо да, како каже Џевад Карахасан, је наша смрт са нама чим стигнемо на овај свет.

Нађаша Гвозденовић

РЕЧ КРИТИКЕ

ОРАЧ И СМРТ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ „ВАСИЛ АЛЕКСАНДРИ“,
Јаши (Румунија)

ЧОВЕЧЕ, ПАЗИ ДА НЕ ИДЕШ МАЛЕН ИСПОД ЗВЕЗДА

Да ли човек живи зато да би умро? Да ли човек живи, а уствари је већ умро? Да ли човек треба да окрене леђа оваквом свету и животу и да умре у себи да би онда када заиста умре оживео? Ово су све питања између неба и земље, између смртности и вечности које би могли да поставимо након румунске представе „Орач и смрт“, према средњовековној поеми Јоханеса фон Тепла и у режији славног Силвију Пуркаретеа. Представа „Орач и смрт“ филозофска је расправа о најтежим питањима, која је

сценски вешто обликована видео имагинацијом, визуелним ефектима и злокобном музиком која из подземног света као да нама директно куца на врата. У средишту приче је обичан човек, у маестралној изведби глумца Карина Кирила, који је изгубио вољену жену, свестан је да ће и сам једног дана умрети и онда се свађа са Смрћу и са самим собом зашто све то мора бити тако. Данас никако није време за последња питања; људи иду у теретане и улепшавају се; вечна младост једино је на цени и зато оваква представа представља неку врсту прворазредног интелектуалног инцидента, у свету који жели да живи само данас, заборавио је на оно од јуче и не мисли на оно шта ће бити сутра. Док гледамо како се тај несрећни јунак у зноју мучи зашто ће морати да умре, ми не размишљамо само о

пролазности живота него и о томе колико тај живот заиста кошта, који је његов смисао и зашто смо уопште на овом свету. Представа „Орач и смрт“ функционише као бљештава комета која изненада у звезданој ноћи пред нашим очима прелеће преко неба а сама изведба заиста у нама почиње да живи онда када се та комета угаси и нестане. Верујем на крају да је публика излазећи из дворане добила питање о којем вреди размислити: шта је то што треба да урадимо да бисмо не тек само дисали и трајали него и заиста, без зававања, оправдали властити живот, до те мере да не будемо несрећни онда када ћемо једном морати да одемо са овога света?

Бојан Муњин

РЕЧ КРИТИКЕ

ОРАЧ И СМРТ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ „ВАСИЛ АЛЕКСАНДРИ“,
Јаши (Румунија)

MORS OMINA VINCIT

(О представи „Орач и смрт“ по поеми Јоханеса фон Тејла у продукцији Народног позоришта „Василе Александри“ из Јашија, Румунија. Режија: Силвиу Пуркарете. Гл. улоге: Калин Кирил, Дијана Кирил, Пејронела Григореску, Ирина Радуцу Кодреану, Роберт Атаје и др.)

Смрт је као и рађање увек најинспиративнији моменат у људском животу. Она поред тога што означава крај, у многим интерпретацијама, а и у религиозном контексту значи и почетак. Дилеме средњовековне поеме Јоханеса фон Тепла крећу се управо по линији интерпретације смрти као откровења или евентуалног спаса. Силвију Пуркарете гради представу која се такође креће по рубу дихотомије смртног часа. Његов главни лик је у ду-

алистичкој релацији са својим алтер егом, али на неки начин и у дијалогу са црном страном човека, т.ј. себе. Пуркарете врло сигнификантно визуелизира ту дилему издвајајући полемичке састојке од радње која се своди на тугу и патњу. Тиме овај велики редитељ оставља гледаоцу да сам изгради свој став спрам смрти, да се рационално посвети њеном тумачењу одводећи главни лик у простору свог чистилишта где се отвара читав низ питања о судбини и потреби, а и продуктивности саме смрти. Главни глумца креира комплексан лик са мешаним осећањем и врло грчевитим рационалним преиспитивањима. Калин Кирил игра лика који види себе у свим облицима недоступности, али и у облицима већ прихваћене констелације. Управо зато је његова патња епохална и делује митски. Водећи врло прецизно рачуна за неопозивост смрти као неизбежност, он пред собом поставља неколико врло грамадних питања на које му сам ђаво дошаптава одговоре, али у Пуркаретевој режији он се пре подаје дилемама, него субмисивношћу.

С обзиром на то да се ради о средњовековном књижевном делу које кореспондира са великом количином патетике, представа „Орач и смрт“ са собом вуче историјски компаративни наратив и изражајна средства уобличена у емотивне и визуелне пасаже и доноси нам слику једног света где се светост граничи са профаним на један врло прихватљив начин, свакако према ђаволовој филозофији. Представа је, посвећена свеобухватности људске судбине и њеној недокучивости, али и способности човека да на неки начин уђе у подсвесне воде истраживања значенских форми животне радости, а пре свега љубави. Дobar део ове сјајне представе се темељи на великој енергији и кретивним висинама глумца Калина Кирила чији је лик парадигма достојна сваке похвале. Свет нам увек предсказује нешто што после нашег нестанка интерпретирају неки други људи, а флуидност љубави је оно што нам пружа патњу на коју ми пристајемо како бисмо пробали бар честицу вољене особе које више нема.

Сашо Ојеневски

РЕЧ КРИТИКЕ

ОРАЧ И СМРТ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ „ВАСИЛ АЛЕКСАНДРИ“,
Јаши (Румунија)

УЗБУДЉИВО И АУТЕНТИЧНО СЦЕНСКО ДЈЕЛО

Представа једног од најзначајнијих румунских и европских савремених редитеља Силвију Пуркаретеа настала је према средњовјековној поеми Јоханеса вон Тепла, снажном поетском, мисаоном и језичком дјелу које разматра питања и однос живота и смрти.

Након преране смрти своје жене, орач (Калин Кирил) болно измучен губитком, отпочиње разговор са замишљеним непријатељем оличеним у самој Смрти.

Редитељ креира интерактивни сценско-дигитални простор (видео дизајн Андреј Козлак) у којем се Смрт, коју та-

кође тумачи Калин Кирил, појављује кроз видео пројекције. Дијалог између орача и смрти, унутрашња је борба човјека са (не)прихватањем неминовности смрти те тражење одговара на кључна егзистенцијална питања.

Калин Кирил очајни је представник човјечанства који покушава да докучи тајне невидљиве руке смрти, истовремено љут и уплашен, дубоко несрећан и ужаснут пролазношћу живота, док Смрт игра као сувереног господара, који са подсмјехом и презиром гледа на човјекову есенцијалну потребу да се одупре неминовном, јер за њега живот је у служби умирања. Смрт се духовито и изненадно појављује, извирује из ормара, придружује ручку, и подругљиво подсећа на ограниченост људског трајања.

Ефектна су појављивања преминуле жене (Дијана Кирил), те играча - мумија (Пе-

тронела Григореску, Ирина Радуцу Кодреану Малина Лазар, Јоана Ачобаница, Камелија Боглеш, Смаранда Хајсан, Рберт Агапе, Маријан Александру Кикилица, Флавијус Грушка, Александру Максим, Валентин Мокану).

Игра Калина Кирила је дубоко емотивна, узбудљива, али и хладна и иронична, те у комплексним структурним и техничким датостима, оставља утисак лакоће са којом тако прецизно и тачно комуницира са својим виртуелним двојником.

Силвију Пуркарете створио је узбудљиво и аутентично сценско дјело са снажним унутрашњим набојем и универзалним осјећањем пролазности.

Зорана Крал

РЕЧ КРИТИКЕ

ОРАЧ И СМРТ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ „ВАСИЛ АЛЕКСАНДРИ“,
Јаши (Румунија)

МЕТАФОРА ЉУДСКОГ РАЂАЊА И НЕСТАЈАЊА

Представа *Орач и смрт* испуњава публику истовремено осећањима меланхолије, резигнације, чежње, чудесног, а донекле изазива и неку мистериозну зебњу. Такво расположење изазива овај маштовити, посве аутентични, али ипак, сам у себе закључан сценски паноптикум. Силвију Пуркарете заузима своје неприкосновено место у савременом европским позоришним тенденцијама већ дуже од две деценије и неке од одлика његове редитељске поетике избијају и из представе коју је радио у театру „Василе Александри“

у румунском граду Јаши. Та препознатљивост је пре свега на визуелном и аудитивном нивоу који је неспорно најимпресивнији, и који нас, просто речено, сензуално разоружава. Сценски простор (сценограф је Драгош Бухађиар) буди различите асоцијације, непрестним преплитањем стварности и илузија, реалног и надреалног на свим плановима, које се потом улива у једну снажну, али општу метафору људског рађања и нестајања у изванредном глумачком тумачењу Калина Кирила.

Сценски простор је тако грађен да појачава интензитет гледаоачеве перцепције нудећи, на почетку представе, његовим чулима крајње реалистичне, скоро натуралистичке елементе декора (један фрижидер, ормар, неки лежај) а потом га суочава са њиховим нестајењем, или изобличењима,

нестварним предимензионирањем, скоро волшебним светлосним претапањима и монтажом која једва могуће конкретно протумачити, али чије метафоричко дејство производи низ снажних асоцијација јер делују удружено са моћним, сентенциозном набијеним текст искоришћеним из заборављене, али за немачку књижевност средњег века изузетно важне моралистичке поеме Јоханеса фон Тепла *Орач и смрт* (или *Чешки орач*).

Представа с публиком управо на том нивоу и комуницира и ту се њено значење, отприлике и завршава, не захтевајући развијенији дискурс, осим, оног филозофски најопштијег и недогледног расправљања о првим и последњим стварима човековог битисања: живота и смрти.

Миливоје Млађеновић

РЕЧ КРИТИКЕ

ОРАЧ И СМРТ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ „ВАСИЛ АЛЕКСАНДРИ“,
Јаши (Румунија)

СРЕДЊОВЕКОВНА МИСТЕРИЈА НА ТРОДИМЕНЗИОНАЛАН НАЧИН

Јоханес фон Тепл, „ОРАЧ И СМРТ“, Народно позориште „Василе Александри“, Јаши, Румунија. Редитељ: Силвију Пуркарете

Представа румунских уметника, у режији чувеног редитеља Пуркаретеа, у оквиру трећег позоришног фестивала балканског културног простора „Театар на раскршћу“, презентovala је једну нову врсту осећајности, као и богате експресивне могућности нових технологија у служби изградње позоришног чина. Средновековна поема чешког аутора Јоханеса фон Тепла (Јоханес фон Сааз), који је писао на немачком језику, настала у преломна времена преласка из 14. у 15. век, обновила је низове асоцијација на вечни сусрет човека са смрћу и то са елементима визуелног спектакла.

Користећи огроман и сиромашан, а истовремено тескобан простор радње као место сусрета

човека са смрћу, ауторски тим ове представе дочарао нам је свеprisутност танатоса уз помоћ 3Д пројекционе технологије, која је објективизовала смрт и њену појаву на високим зидовима који омеђују простор игре. Попут Булгаковлевих јунака, смрт поприма изглед грађанске појаве, која сентенциозно, цитатно и у духу средновековног погледа на свет, опомиње човека на варљивост постојања и несталност егзистенције, која понекад сабија рођење и смрт у једну тачку, у један трен, чинећи живот бесконачно и безнадежно кратким. Теплова поема написана је у атмосфери још увек присутне бубонске куге на тлу Европе, када се слика смрти појављивала на свакој раскрсници, диљем села и градова позног средњег века, када је обузетост смрћу одређивала и човекову свакодневицу и укупан духовни живот. Овај необичан дијалог, проткан библијским ре-минисценцијама и опоменама „да је време близу“, претвара се у безнадежну потрагу главног лика (Калин Кирил) за могућношћу да вечно присутној и свепрожимајућој Смрти супротстави део свог рационалног бића или бар ероса у знацима. Главни лик, који се лако може означити као претеча онога што ће у каснијим књижевним интерпретацијама

постати Еверуман, то чини улазећи у драматичну расправу са смрћу, покушавајући да пронађе и одбрани логику рађања, трајања, постојања. Плесне деонице скупине неодређених појава, које симболизују обнаженост човека и његову изложеност умирању, допринеле су још ефектнијем утиску које је ова необична представа произвела.

Концизан и смислен, овај *dance macabre* театарски пројекат румунских уметника успео је да одређене елементе средновековне културе и погледа на свет добади до наших дана, а посредством технологије учини да тај утисак буде жив и сагласан савременом тренутку у који је урођен гледалац. Постављајући бројна питања, понављајући старе истине на нов и живописан начин, ова представа ставила је гледаоца пред последње од свих могућих питања – зашто нам свеprisутна технологија (обмањујућа и заводљива попут смрти) ипак није рашчистила старе дилеме, страхове и заблуде и јесмо ли ми још увек више средновековни еверуман, згрчен и немоћан пред мистеријом умирања него осветљена и мудрости призвана бића 21. века.

др Дејан Пејковић

У ишчекивању јубиларног броја, у Нишу представљени двоброји часописа “Театрон”

Од маја 1974. године излази часопис за позоришну уметност “Театрон” Музеја позоришне уметности Србије који има за циљ, између осталог, да презентује научно-истраживачке радове и представи значај и улогу позоришне уметности Србије. Као део пратећег програма Фестивала “Театар на раскршћу” одржана је промоција бројева 196/97 и 198/199.

О историји “Театрона” и људима који су га чинили и састављали, говорио је секретар редакције Мирослав Антић који је истакао да се нада да ће у будућности бити и три двоброја годишње, уместо, као до сада, два.

- Тираж је сада 300 примерка, али када је почео да излази било је 1.000, 1.500 примерака. Како су године пролазиле, смањивао се тираж, а једини изузетак је “Театрон” који је штампан поводом смрти Јосипа Броза Тита који је штампан у 5.000 примерака и данас га имамо у депоу у великој количини. Излазио је и на латиници и ћирилицу, сада је на ћирилицу – каже Антић.

Концепт се увек окретао и историји и савременом позоришном стваралаштву.

- У њему се могу наћи и чланци о раду Музеја позоришне уметности Србије, о животу и раду

истакнутих позоришних радника, прикази позоришних књига, критички погледи. Часопис се труди да редовно прати два велика позоришна фестивала БИТЕФ и Стеријино позорје. Ако повећамо издавање на три “Театрона” годишње, можда се отвори простор да и “Театар на раскршћу” буде испраћен – каже Антић.

Музејска саветница МПВС-а мр Александра Милошевић говорила је о двобројима из прошле и ове године у којима су испраћени фестивали који су били одржани у току пандемије вируса корона.

- Фестивали су били у знаку пандемије, па бих поменула текст Петра Грујичића који је писао да ли у условима пандемије постоји одјек код публике. Направио је осврт стања од ванредног стања до закључења броја. На који начин се однос са публиком мењао и да ли је позоришна публика потребна као друго лице којој се представа обраћа – истакла је Александра Милошевић.

До краја године треба да се појави јубиларни 200. број.

Љубица Јоцић

Режија: Бранислав Мићуновић

MY NAME IS GORAN STEFANOVSKI

ДРАМСКИ ТЕАТАР СКОПЉЕ, СКОПЉЕ (Република Северна Македонија)

Сценограф: Александар Денић
 Костимограф: Роза Трајческа Ристовска
 Ауторска музика: Влатко Стефановски
 Музички сарадник: Давор Јордановски
 Асистент редитеља: Кристијан Атанасов
 Инспицијент: Жарко Намичев
 Суфлер: Жаклина Цветковска
 Фото: Филип Кондовски
 Коришћене нумере: “Што те нема” – Јадранка Стојаковић, “Била је тако лепа” – Драган Стојнић

ИГРАЈУ:

Мето Јовановски, Стефан Вујисић, Биљана Драгићевић Пројковска, Јелена Жугић Игор Ангелов, Драган Спасов Дац, Софија Куновска, Соња Стамболциоска, Златко Митрески Дамјан Цветановски, Ана Димитрова, Саша Димитријевска
 Представа траје 1 сат и 20 минута.

РЕЧ ДРАМАТУРШКИЊЕ

Горан Стефановски је добио награду за животно дело на 54. Стеријином позорју. У интервјуу који је тим поводом са њим за часопис *Сцена* урадила Снежана Милетић, Стефановски, између осталог, каже: „Идентитет није зацртан, већ се осваја из дана у дан. Као и слобода.“ Ова мисао је била моје полазиште при избору драма и сцена које ту потрагу самог аутора, али и генерално људи на овом простору, чине видљивом. Тако је настала ауторска адаптација *My name is Goran Stefanovski...* кроз монтажу сцена из седам Горанових драма (*Црна руја*, *Лонџилеј*, *Сарајево*, *Казабалкан*, *Хошел Евроја*, *Euroalien*, *Ogusej*). Изабране драме написане су у периоду од 1987. до 2012, у једном турбулентном историјском периоду на простору Балкана и Европе, у којем је, посебно на овом некад заједничком, југословенском простору, преиспитивање идентитета и слободе био императив. Други разлог је моја одлука да изаберем драме које нису изведене у Драмском театру. Неизмерно сам захвална породици Стефановски, која је имала поверења и разумевања за овај мој драматуршки потхват; редитељу Браниславу Мићуновићу, на чији позив сам и ушла у ову причу и чији је захтев био да радимо компилацију сцена из неколико драма; и Драмском театру, на стрпљењу и подршци да једна овако сложена драмска структура добије прилику да буде и сценски заокружена. Задато тематско пропитивање односа идентитета и дома, захваљујући редитељском

концепту и препознатљивом естетском рукопису редитеља Мићуновића, у сценском смислу постаје потрага за идентитетом појединца разапетог између жеље за остварењем личне слободе и потребом за простором сигурности. Представа *My name is Goran Stefanovski...* поставља питање релевантности и актуелности ове свевременске дилеме човека, у свету у коме је све на продају и у времену у коме су интерес и моћ значајније друштвене категорије од права на слободу и сигурност појединца. Претходне године, посебно овај период пандемије, отвориле су многа питања на која би Горан, да је жив, сигурно одговорио и лично, заузимањем става и неком новом драмом. Ова представа не може да надокнади одсуство једног од најзначајнијих драмских писаца и драматурга с овог нашег простора, али може да укаже на то да све што нам се догодило и што данас живимо у његовом опусу је већ записано. Никада нисам радила представу која у себи носи оволики емотивни набој поштовања, љубави и бриге према једном човеку и његовом раду. Његово присуство у Драмском театру, у сећањима и причама глумаца који су играли у његовим представама толико је, да готово могу да га чујем с великог портрета у холу Драмског театра, како нам, игравајући се сопственом смрћу, шеретски (не без извесне дозе ироније) каже: „Извесна доза одсуства је врло важна за присуство.“

Бранислава Илић, драматуршкиња и драмска списатељица

ОСНИВАЧИ
ФЕСТИВАЛА

Град Ниш

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НИШ

Република Србија
МИНИСТАРСТВО
КУЛТУРЕ И
ИНФОРМИСАЊА

ПОКРОВИТЕЉ
ФЕСТИВАЛА

Председник Републике Србије

ПРИЈАТЕЉИ
ФЕСТИВАЛА

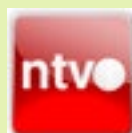
ПАРКИНГ СЕРВИС НИШ
да увек има слободног места

МЕДИЈСКИ
ПОКРОВИТЕЉИ

МЕДИЈСКА ПОДРШКА
ФЕСТИВАЛА

Издавач: Народно позориште Ниш • За издавача: Спасоје Ж. Миловановић
Редакција: Јована Станковић, Саша Јовановић, Љубица Јоцић, Миљана Николић • Фото: Иван Васић
Штампа: Boom basic doo, Niš • Тираж: 50 примерака
Народно позориште Ниш • Синђелићев трг бб, 18. 000 Ниш, Србија
Веб сајт: www.narodnopozeristenis.rs • Фејсбук страница: <https://www.facebook.com/NiskoNarodnoPozoriste/>
E-mail: npnis@narodnopozeristenis.rs • direktor@narodnopozeristenis.rs
uprava@narodnopozeristenis.rs • marketing@narodnopozeristenis.rs